

Maandelijk nieuwsbrief

Nr :5

Oktober 2007

Inhoud:

1- Aan de heer Joustra,

nationaal coördinator terrorismebestrijding (NCTB)

2- Een onvergetelijke 'Iftaravond' bij Stichting Andishe in Amsterdam

3- Wat zijn de normen en waarden in het Nederlandse onderwijssysteem?

O.A.T

Postbus 17 89 9701 BT Groningen

T:06-...

Fax-050-5730136

E;info@rahai.nl www.rahai.nl

Vrouwen in het Iraakse kamp van de moedjahedien, Asjraf. | © FOTO

Het recht van de vader om de zoon te redden

Brief aan de heer Joustra

Aan de heer Joustra,

nationaal coördinator terrorismebestrijding (NCTB)

Uw artikel met als titel 'felle anti-islamtoon bedreigend' van 24 september j.l. in het AD, was erg indrukwekkend. Als iemand die zich al jaren inzet tegen radicalisering en haatzaaiers, heb ik door uw artikel een heel goed gevoel gekregen. Het wordt tijd dat alle belangrijke elementen die emotionele bewogen jongeren motiveren tot gewelddadige acties nu eindelijk genoemd worden.

U zei in het artikel in het AD dat "zulke radicale uitspraken individuen die op de rand van geweld staan, het laatste duwtje kunnen geven". Ik ben het helemaal met u eens over het belang van het matigen van de anti-islamtoon en de vermindering van de islamfobie door middel van goede informatie. U heeft ook geconstateerd dat de overgrote meerderheid van moslims tegen elke vorm van geweld is. Een onderzoek van de NCTB wees uit dat de angst fors is gedaald, van 29 procent vorige jaar naar 12 procent nu.

Als politiek - en mensenrechtenactivist, van oorsprong afkomstig uit Iran, vind ik dat uw meningen heel belangrijk zijn, en daarom probeer ik deze met behulp van organisatie's te verspreiden. Ik weet zeker dat uw conclusies van groot belang zijn voor zowel autochtonen als allochtonen in deze samenleving, om meer inzicht in deze materie te kunnen krijgen.

Omdat ik zelf op jeugdige leeftijd gerekruteerd werd door een radicale verzetsgroep in Iran, die later overging tot gewapend verzet en uiteindelijk de vormen van een terroristische sekte aannam, heb ik zowel de rekruteringsmethoden als de methoden van identiteitsverbreking en hersenspoeling die binnen radicale en terroristische bewegingen worden toegepast van binnenuit leren kennen. Daarom ben ik al jaren bezig in Nederland middels lezingen/workshops, gebaseerd op mijn eigen ervaringen, voorlichting over de processen tot radicalisering en preventie daar tegen te geven. Want terrorisme is de eindfase van radicalisering.

Ik heb daartoe o.a. een stichting opgericht (eerst onder de naam Anti terreur, later onder de naam Rahai) en verzorg lezingen en workshops hierover.

Wij hebben destijds een projectplan voor jongeren opgesteld (zie bijlage) omdat wij uit ervaring weten dat het vooral emotioneel bewogen jongeren zijn, die snel beïnvloed kunnen worden als er wordt ingespeeld op hun emoties en idealen. Zij zijn een ideale prooi voor de wervingen van radicale en terroristische organisaties. Doordat wij zelf op jonge leeftijd hierdoor in een dergelijke organisatie beland zijn, willen wij emotioneel bewogen jongeren leren zich te wapenen tegen geestelijke en emotionele beïnvloeding en ze laten zien hoe ze kunnen omgaan met emoties als frustratie, angst, haat en woede. Ons doel is te laten zien op wat voor manier de kracht van negatieve emoties omgezet kan worden in een energie die men kan gebruiken om met kracht denkbeelden en ideeën uit te dragen, in plaats van ingezet te worden voor gewelddaden.

Wij werden destijds uitgenodigd voor een gesprek in Utrecht door mevrouw Saskia Tempelmans van het Ministerie van Justitie en mevrouw Fatima Gumuz van Vluchtelingenwerk. Zij gaven aan dat wij een nuttige bijdrage zouden kunnen leveren om radicalisering en extremisme onder zowel moslimjongeren als Nederlandse jongeren te voorkomen. In opdracht van hen schreven wij een projectplan. Uiteindelijk bleef reactie uit, naar wij begrepen omdat het Ministerie niet voldoende geld zou hebben om een dergelijk project te financieren.

In 2005 ontving ik een koninklijke onderscheiding voor mijn inzet voor de Nederlandse en de multiculturele samenleving. Maar ik zou graag meer willen doen met mijn kennis over interculturele communicatie en met mijn ervaringen en kennis betreffende preventie tegen radicalisme.

Men zegt het belangrijk te vinden radicalisme en terrorisme te voorkomen, maar tot nu toe laat men het na te luisteren naar mensen die deze verschijnselen *van binnenuit* hebben leren kennen en doorgronden. Emotioneel bewogen jongeren die neigen tot radicalisme zullen zich sneller openstellen voor iemand die van binnenuit begrijpt welke gevoelens zich in hen afspelen dan voor een theoretische deskundige. Ze zullen een ervaringsdeskundige eerder vertrouwen en daardoor sneller advies aannemen. Ook jongerenwerkers hebben veel aan de informatie van ervaringsdeskundigen.

Graag zou ik willen vragen of u open staat voor een rechtstreeks gesprek hierover,

In afwachting van uw antwoord

Massoud Djabani

* * * * *

Een onvergetelijke 'Iftaravond' bij Stichting Andishe in Amsterdam

(verslaggever van Andishe, 5 oktober 2007)

Op donderdag 4 oktober werd, in de grote zaal van Kansweb in Amsterdam, een onvergetelijke iftarmaltijd met titel “ Ramadanfestival 2007” georganiseerd .

Stichting Andishe is een sociaal-culturele organisatie die al verscheidene jaren werkzaam is met diverse activiteiten ter bevordering van integratie voor de Iraanse gemeenschap en Farsitaligen in Amsterdam en omgeving.

Mevrouw Shhbazi is voorzitter van Stichting Andishe samen met aantal vrijwilligers en stichting Van harte en Kansweb heel actief bezig om de culturele doelen van stichting te realiseren.

De zaal werd versierd met tapijten, kunstwerken en bijzondere kleding uit Iran. Ook werden er heel bijzondere schilderijen van de heer Majid Saeyan tentoongesteld.

Ongeveer honderd tafels werden gedekt, waarop ‘halwa’, een oosterse lekkernij, ‘sholezard’ een dikke pudding, en dadels opgediend werden. Toen de gasten aan tafel zaten, sprak mevrouw Anne Jacobse een welkomstwoord en vervolgens stelde de heer M. Djabani Stichting Andishe voor. Hij vertelde dat Iran met zijn ongeveer vierduizend jaar oude beschaving, tradities en rijke bronnen voortdurend onder de aandacht is.

Hij sprak over Cyrus de Grote, een beroemde Iraanse koning van 2500 jaar geleden. Deze koning heeft voor de eerste keer het ‘*verdrag van vrijheid van alle godsdiensten*’ verklaard en bevestigd. Zijn naam is de enige naam die in de bijbel genoemd wordt voor een ‘rechtvaardige koning’.

Vervolgens legde de heer Djabani in het kort iets uit over de Ramadan. "Ramadan is de maand van de 'jihad van de ziel'. Omdat ik heel gevoelig ben voor het woord jihad, wil ik dit 'zelfbeheersing' noemen. Het doel van Ramadan is om dichterbij god komen. Naarmate je meer 'taghwa' (deugdzaamheid) hebt, word je meer door god gewaardeerd".

Vlak voor het eten, bad de heer Djabani voor vrede en vrijheid in het algemeen, en in het bijzonder voor Iran. Hij riep god aan en sprak: "Bescherm de Iraanse bevolking tegen geweld en oorlog en help hen om in een vreedzame situatie te leven".

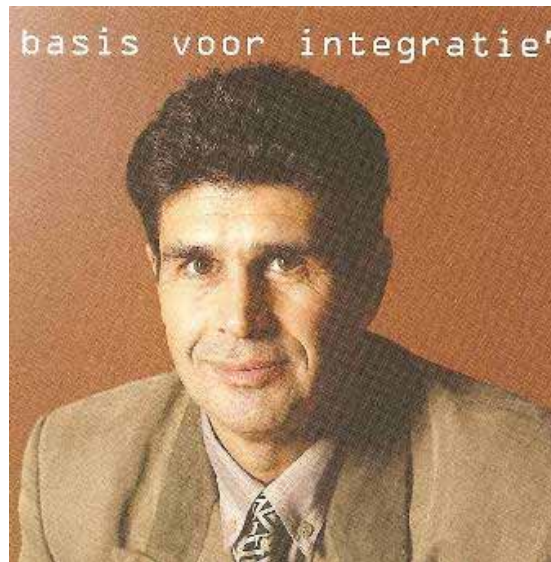
Tijdens het eten, genoot men van heel erg mooie en boeiende beelden van Iraanse landschappen in verschillende Iraanse provincies.

Een van de bestuursleden van Stichting Andishe, mevrouw Eline Brilman heeft over het actuele dagelijkse leven in Iran, gezien door de blik van een Nederlander, gesproken. Omdat zij verschillende keren samen met een groep reiziger in Iran is geweest, was het erg interessant hoe zij de situatie daar beleefd had.

De bestuursleden van Stichting Andishe en Stichting Payam hebben met elkaar overleg gehad over gezamenlijke toekomstige belangen, activiteiten, lezingen en seminars. Ze willen binnenkort hun activiteiten op landelijk niveau voorbereiden.

Foto's van de Iftaravond die door Stichting Andishe georganiseerd werd, kunt u hieronder bezichtigen:

Wat zijn de normen en waarden in het Nederlandse onderwijssysteem?

M-Djabani

Massoud Djabani was acht jaar werkzaam als docent in Iran en dertien jaar als OALT leerkracht voor de gemeente Groningen. In dit artikel geeft hij zijn visie op het Nederlandse onderwijssysteem.

Uit onderzoek is gebleken dat driekwart van de ouders in Nederland niet tevreden is over de scholen. In het NOS nieuws van 2 september was te horen dat in Amsterdam en Den Haag het aantal instellingen voor kinderen met problemen is verdubbeld.

Je kunt niet verwachten dat kinderen normen en waarden zullen leren als ze totale vrijheid gelaten wordt. De huidige problematiek komt voort uit de ongedisciplineerde situatie van kinderen in Nederland. Kinderen wordt enorm veel ruimte en vrijheid gelaten en er wordt ze weinig tot geen discipline bijgebracht. Het gevolg van deze ongedisciplineerdheid is, dat op dit moment ouders en leerkrachten worden overheerst door de kinderen. Als ouders en scholen in dienst staan van de kinderen, wat voor normen en waarden kun je dan nog verwachten? We hadden al mannenculturen en vrouwenculturen, maar nu hebben we ook de 'kindercultuur'.

Ouders zouden moeten leren hun kinderen van jongs af aan meer discipline bij te brengen en beter in de hand te houden. Maar juist alles in de maatschappij lijkt erop gericht te zijn kinderen te stimuleren zo asociaal mogelijk en zo stoer mogelijk te doen. Zowel thuis als op school heerst de TMF cultuur, waar stoer en sexy gedrag wordt geïmiteerd door al heel jonge kinderen. Ouders hebben op deze manier weinig kans positieve invloed op hun kinderen uit te oefenen.

Daarnaast zijn de jongeren onderhevig aan de 'merkziekte', wie daar niet aan mee kan doen, ligt er buiten. De ouders fungeren als geldpot en worden verder niet echt serieus genomen. Van hun kant besteden ouders echter ruimschoots aandacht aan elk kleinigheidje van hun kinderen.

Toen ik laatst in een klaslokaal van de basisschool kwam, schaamde ik mij als ouder en leerkracht, In plaats van lesmateriaal hingen overal posters van mooie mannen met dikke mercedessen, sexy vrouwen, en artiesten. Zelfs de schoolboeken staan vol voorbeelden en foto's van beroemde mensen. Als het blijft bij een enkel plaatje is dit niet erg, maar het moet niet de hoofdzaak gaan vormen. Zijn dit de normen en waarden van de toekomstige samenleving? Hoe moeten kinderen hier een voorbeeld uit kunnen krijgen en hoe moeten ze zo diepere waarden leren te ontdekken dan alleen uiterlijkheden. Zijn het niet de leerkrachten die hier een voorbeeld moeten stellen?

Als ik naar de Nederlandse samenleving kijk, vraag ik mij af: wat zijn eigenlijk de normen en waarden van de Nederlandse cultuur?

Als er geen systeemverandering in het onderwijs komt blijft ouders niet veel anders over dan als een slaaf achter hun kinderen aan te rennen. De verhouding ouders, leerkrachten, kinderen zou moeten zijn als de drie zijden van een driehoek, die op elkaar aansluiten en elkaar steun geven. Maar nu is er een situatie waarin kinderen de ongedisciplineerd de overhand hebben en ouders en kinderen in een oneindige strijd gewikkeld zijn. Dit kost veel energie.

Dat het zo verkeerd loopt ligt aan de individualiteit van het systeem. Als er meer samenwerking tussen school en ouders zou zijn, zouden de problemen die er op dit moment spelen niet voor hoeven te komen.

Om kinderen normen en waarden te leren zou het helpen als:

1. Scholen duidelijke normen en waarden uitdragen.
2. De sfeer die nu op veel scholen heerst veranderd wordt.
3. Het materiaal dat op school gebruikt wordt gebaseerd zou worden op bepaalde normen en waarden.
4. Ouders zouden helpen met huiswerk en werkzaamheden op school en hun kinderen meer van de straat zouden houden.
5. Saamhorigheid gestimuleerd zou worden in plaats van te veel nadruk op individualiteit.
